

5. Nei, jeg har lovet ved mig selv, Jeg ingen
Kys gir bort, Førend den Dag, jeg skal staa Brud,
Dg det sker inden kort, Dg da skal Wilhelm have
den, Fra Barndommen har vært min Ven osv.

6. O du er barnlig, mild og from, Som saadant
tale kan; Thi Wilhelm ved dog ei derom; Ei heller
nogen And'n; Dg du skal Penge faa, se her, Lad
mig blot faa, hvad jeg begjær osv.

7. Ei er jeg fals for Glimmer, Stads, For
Solver eller Guld; Det kjøbes ikke, som man har
Ved evigt Slid og Nag; Et freidigt Bryst er
mere værd, Det har jeg i Katkismen lært osv.

8. Nei, jeg vil ei bedrage dig, Tro hvad jeg
figer nu; Til Borgen skal du følge mig, Dg blive
skal min Brud: Ja Sold og Perler skal du faa,
Langt mer end du forstaar dig paa osv.

9. O nei, mig lokker ingen Ting, Af Solver
har jeg nok, Thi en Forlovels-Ring jeg fik Jo her
for nogle Da'er Af Wilhelm, som jeg elsker ømt,
og den har jeg ved Hjertet gjemt osv.

10. Men vid, din Wilhelm fattig er, En Plads
har jeg ham skjænkt, Endskjønt den Deiligste du er,
Har du min Stolthed krænkt. Men Pladsen tager
jeg igjen, Lev du i Sorgen med din Ven osv.

11. Gjør hvad du vil, jeg lever vel, Om end
blandt Sne og Is, Dg jeg i øde Mark og Fjeld,
Jeg søge vil min Spis, Naar jeg ved Wilhelms
Side faar Henvandre mine Leveaar osv.

12. Ei hjælper Smiger eller Tort, Det hjælper
allefald, Dg om det end skal ske med Magt, Et

Kys jeg have skal, Dg til mit Bryst jeg trykker
dig, Førend du slipper ifra mig osv.

13. Saa talte han og favnede Med Kraft den
fagre Mø, Da raabte hun fortviolende: Frels mig
fra denne Nød! O Wilhelm, Hjælp, min Hjertens
Ven! O kom! o kom dog strax herhen osv.

14. Dg Wilhelm kom — den Herremand Slut-
øret for afsted, Dg Glen favned Redderen Med
salig Kjærlighed. Saa ømt de elskede de To Dg
var hinanden evig tro. Fallerallala, fallerallala,
Hurra, Hurra, Hurra!

De to Piger ved Stranden.

1. Der stode to Piger alt ned paa en Strand,
For at plukke de Blade saa skønne, Den ene
hun var saa hjertelig glad, Men den anden hun
var saa bedrøvet.

2. Den Rige hun siger til den Fattige saa:
Hvorfor er du bleven saa bedrøvet, Maaſke du
har mistet din Fader eller Mo'r, Eller haver du
mistet din Gre?

3. Nei, ikke har jeg mistet min Far eller Mo'r,
Dg Gud har bevaret min Gre, Men jeg sørger
allermest for den fagre Ungerøvend, Som vi begge
To have saa kjære.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

4. Den Ungerſvend han ſtod ikke langt derifra
Dg hørte paa deres Tale, O Gud, Du ſtore
Gud! ſom i det Høie bor. Hvem af diſſe To
ſkal jeg tage.

5. Thi tager jeg den Rige, ſom Rigdommen
har, Dg lader ſaa den fattige bortfare, Da maa
hun græde i alle ſine Da'r, Dg fælde ſaa mange
ſalte Taarer.

6. Ungerſvend han gif lidt længere frem, Da
tog han den Fattige ved Haanden; Sa du ſkal
være min og jeg vil være din, Gud lade os lev
tilſammen.

7. O Ungerſvend, o Ungerſvend, hvad tænker
du paa, Som tager den Fattige ved Haanden,
Horfor tog du ikke mig, ſom Rigdommen har,
Dg lader ſaa den Fattige bortfare.

8. Nei Rigdommen den er blot et Laan udaf
Gud, Men Fattigdom den er en Belønning, Dg
den ſom Rigdom har, han er ſjelden glad, Men
den Fattige maa nøies med Lidet.

9. Væblet det hænger jo aldrig ſaa høit, Det
maa jo til Jorden nedfalde; Dg naar man blir
forladt af ſin kjærefte Ven, Da bliver man for-
ladt udaf ſaa mange.